

H. C. Andersen

Crăiasa Zăpezii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDERSEN, HANS CHRISTIAN

Crăiasa zăpezii / Hans Christian Andersen; trad.:
Lavinia Miloș. - Ed.a 7-a – București: Steaua Nordului,
2015

ISBN 978-606-511-435-7

I. Miloș, Lavinia (trad.)

821.113.4-93-34=135.1

© Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate
Editurii Steaua Nordului.

Pentru comenzi online: www.steauanordului.ro

Tel.: 0767 536 500

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

CRĂIASA ZĂPEZII

CURRINS

H. C. Andersen

Crăiasa Zăpezii

CUPRINS

CRĂIASA ZĂPEZII.....	5
Prima poveste.....	5
A doua poveste.....	8
A treia poveste.....	17
A patra poveste.....	31
A cincea poveste.....	43
A șasea poveste.....	51
A șaptea poveste.....	56
PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE.....	64
FLUTURELE.....	67
SOLDĂȚELUL DE PLUMB.....	72
TOVARĂȘI DE DRUM.....	82
OMUL DE ZĂPADĂ.....	113
PASĂREA PHOENIX.....	122
MICA SIRENĂ.....	124
PRIVIGHETOAREA.....	170
FETIȚA CU CHIBRITURILE.....	188

CRĂIASA ZĂPEZII

Cea dintâi povestire

În care este vorba despre o oglindă și despre cioburile ei

Iată. Să începem povestea și, când vom ajunge la sfârșitul ei, vom ști mai mult decât acum.

Era odată un vrăjitor răutăcios, unul dintre cei mai răi; era chiar întruchiparea diavolului.

Într-o zi, el era într-o foarte bună dispoziție: a făcut o oglindă a cărei particularitate era că, dacă Binele și Frumosul se reflectau în ea, aproape că nici nu se vedeau; în schimb, tot ceea ce nu valora nimic și tot ce era urât apărea limpede în oglindă și se urâțea și mai mult. Cele mai frumoase peisaje deveneau parcă spanac fiert și cei mai drăguți oameni păreau urâcioși sau țineau capul în jos, n-aveau pânțece, iar obrajii lor erau atât de schimonosiți, încât păreau de nerecunoscut; și dacă, de pildă, cineva care avea o aluniță se privea în oglindă, aceasta creștea și îi acoperea tot obrazul, nasul și gura, ca o pată neagră. Dracul socotea că asta e foarte nostim și amuzant.

Când îi trecea cuiva prin minte vreun gând bun și pios, în oglindă se vedea un rânjet, iar diavolul se bucura de ingenioasa lui născocire.

Toți cei care mergeau la școala de vrăjitori, căci el avea o școală de vrăjitorie, povesteau pretutindeni că s-a săvârșit un miracol. Pentru prima oară, spuneau ei, se putea vedea cum arată, într-adevăr, lumea și oamenii. Umblau în toate părțile cu oglinda și curând nu mai rămase nicio țară și niciun om pe care să nu-i fi schimonosit acea oglindă.

Într-o bună zi, acești ucenici voriră să zboare spre cer cu oglinda, ca să-și bată joc de îngeri și de Dumnezeu. Dar cu cât se înălțau mai mult în văzduh, cu atât oglinda tremura și se strâmba mai mult, încât de-abia mai puteau s-o țină... Ei însă zburau mai sus, tot mai sus, tot mai aproape de Dumnezeu și de îngeri. Atunci, oglinda începu să tremure atât de tare, încât le alunecă din mâini și căzu pe pământ, unde se sparse în mii de bucăți, ce să mai spun, în milioane, în miliarde de bucăți. Acum însă, această oglindă deveni mai periculoasă decât mai înainte, fiindcă unele bucăți nu erau mai mari decât un fir de nisip și zburau purtate de vânt peste tot pământul; și dacă, din nefericire, intrau în ochiul cuiva, bietul om vedea toate lucrurile schimonosite sau nu mai gândea decât sucit, deoarece mica bucată avea conservate toate puterile rele pe care le avusese oglinda înainte de a se sparge. Unii oameni se pomeniră cu câte un ciob chiar în inimă; și atunci, îngrozitor lucru: inima lor se prefăcu deodată într-un bulgăre de gheață.

Alte cioburi erau, din contră, atât de mari, încât unii și alții le-au luat pentru a face geamuri din ele. Dar ferească Dumnezeu să se fi uitat la prietenii lor prin aceste geamuri! Alte cioburi deveniră ochelari, dar cei care-i purtau vedeau strâmb și judecau nedrept. Diavolul râdea de-i plesneau fălcile și pânțele de toate aceste năzbâtii care-i păreau agreabile.

Dar asta nu s-a sfârșit aici. În aer zburau încă multe cioburi...

Vom vedea îndată.

A doua povestire

Un băiețaș și o fetiță

Într-un oraș mare erau atât de multe case și atâția oameni, că nu mai rămăsese loc unde fiecare familie să-și facă o grădină și de aceea cei mai mulți trebuiau să se mulțumească doar cu florile din glastre. În orașul acela trăiau și doi copii sărmani ce aveau totuși o mică grădină, care era cu puțin mai mare decât un ghiveci de flori. Nu erau frate și soră, dar se iubeau ca și cum ar fi fost. Părinții lor locuiau în două mansarde din case alăturate, care erau atât de apropiate una de alta, încât acoperișurile mai că se atingeau, fiind separate doar de streșini. O mică fereastră se deschidea în fiecare casă și era suficient să faci un pas mai mare pentru a trece de la o locuință la cealaltă.

Familiile aveau fiecare în fața ferestrei o cutie mare de lemn umplută cu pământ, unde sădiseră legume și verdețuri de care aveau nevoie pentru gătit și mai sădiseră în fiecare cutie câte un trandafir, care înflorea nespus de frumos. Într-o zi, părinții avură ideea să așeze cutiile de-a curmezișul, între streșini, astfel încât aproape că se uneau cele două ferestre, formând o grădină în miniatură. Păștile de mazăre atârnavă peste marginile cutiilor și trandafirii își întindeau crengile pe deasupra și se înclinau unele spre altele, formând o boltă de frunziș și de flori. Cum cutiile erau puse foarte sus, copiii știau că nu aveau voie să se urce pe ele, dar li se permitea câteodată să coboare pe fereastră și să stea pe scăunele între cutii, la umbra trandafirilor, unde petreceau clipe minunate jucându-se împreună.

Iarna, plăcerea asta se isprăvea. Geamurile erau înghețate. Copiii însă încălzeau pe sobă bănuți de aramă, îi lipeau de ferestre și deodată se ivea un rotocol străveziu, iar prin acesta privea, de la fiecare fereastră, câte un ochișor drăgălaș și blând: cel al băiatului, de o parte, și cel al fetei, de cealaltă parte. El se numea Kay, iar ea, Gerda. Vara, ei puteau dintr-un salt să vină unul la celălalt. Iarna însă trebuiau să coboare o mulțime de etaje și să le urce iar... Afară neaua se învolbura.

– Au început să roiască albinele cele albe! spunea bunica.

– Așa-i că au și o regină? întrebă băiețașul, fiindcă știa că albinele adevărate au o regină.

– Bineînțeles că au! spuse bunica. Ea zboară acolo unde-i roiul mai des, e cea mai mare dintre toate, dar nu stă niciodată pe pământ... Ea urcă iar în norii negri... Noaptea, ea plutește în zbor pe străzi și privește pe la geamuri, în case. Atunci răsar flori de nea la ferestre.

– Da, da, am văzut, am văzut! ziseră copiii într-un glas, căci acum știau că e adevărat ce le spunea bunica.

– Nu-i așa că poate intra și aici Crăiasa Zăpezii? întrebă fetița.

– Atâta-i trebuie să vină! spuse băiețașul. Că o pun pe sobă și îndată se topește.

Bunica l-a mângâiat pe păr și a început o altă poveste.

Seara, înainte de culcare, când era pe jumătate dezbrăcat, Kay s-a dus la fereastră, s-a urcat pe un scaun și privi prin rotocol. Afară, fulgii de nea valsau în aer și unul dintre ei, cel mai mare, s-a agățat de marginea unei cutii de flori. Fulgul crescă încet-încet, până se prefăcu într-o femeie înveșmântată într-o rochie albă, țesută parcă din mii și milioane de steluțe de nea. Era frumoasă, foarte frumoasă și

gingașă, dar era de gheață, de gheață sclipitoare... Și totuși era vie... Ochii îi străluceau ca două steluțe, dar nu stăteau o clipă locului. Femeia a dat din cap și a făcut un semn cu mâna către fereastră. Băiețașul s-a speriat, s-a dat jos de pe scaun și i s-a părut că la geam o pasăre mare bate din aripi.

A doua zi a fost senin și ger. Apoi, n-a mai trecut mult timp și a venit primăvara. Copacii au început să înverzească. Rândunelele au sosit și și-au construit

cuiburi. Trandafirii înfloriră magnific. Gerda învățase un cântecel în care era vorba de trandafiri și, când îl cânta, se gândea mereu la trandafirii din grădina lor. L-a învățat și pe băiețaș, care cânta cu ea:

*În văi rozele-nfloresc,
Pe Pruncul divin îl vestesc.*

Copiii se țineau de mână, sărutau trandafirii și admirau razele soarelui, privind cerul senin de unde Dumnezeu le vorbea ca și cum Pruncul Iisus ar fi acolo. Ce frumoase zile de vară! Și cât de plăcut era să stea împreună afară, sub bolta de trandafiri înmiresmați, ce păreau că nu vor să se mai oprească din înflorit!

Kay și Gerda răsfoiau o carte ilustrată cu animale și păsări. Orologiul bisericii tocmai bătea ora cinci, când deodată băiețașul strigă:

– Au! M-a lovit ceva în piept! Și mi-a intrat praf în ochi!

Fetița îl prinse de gât și se uită în ochii lui. El clipi din ochi, dar ea nu, nu vedea nimic.

– Cred că s-a dus, a spus el.

Dar nu se dusese nimic. Era un ciob mărunț din oglinda fermecată de care aminteam, această îngrozitoare oglindă care schimonosea tot ce era frumos și bun, în timp ce tot ceea ce era rău și urât se oglindea în ea pe de-a-ntregul.

Bietului Kay îi pătrunse un ciob în inimă și,

curând, aceasta avea să fie ca un bulgăre de gheață. Nu mai simțea nicio durere, dar răul era făcut.

– De ce plângi? a întrebat-o el pe fetiță. Vai, ce urâtă ești când plângi! N-am nimic, nu vezi? Ce, eu mă vait pentru orice? Pfu! a strigat el deodată. Uite, trandafirul acela e devorat de viermi, iar cel de acolo e strâmb și boțit! Urâți mai sunt trandafirii ăștia! Ca și cutia în care stau!

Apoi a dat cu piciorul în cutie și a rupt un trandafir.

– Kay, ce-ți veni de faci asta? a strigat fetița.

Văzând-o atât de speriată, băiețașul a mai rupt un trandafir și a intrat în casă, lăsând-o pe Gerda singură. Când mai târziu ea a venit iar cu cartea cu poze, el a spus că asta-i pentru bebeluși. Iar dacă bunica spunea vreo poveste, el o tot întrerupea, iar câteodată se ducea în spatele ei, își punea ochelarii ei și îi imita la perfecție felul ei de a vorbi. O îngâna atât de comic, că toți începeau să râdă.

În scurtă vreme a ajuns să imite în vorbă și în mișcări pe toți vecinii. Imita mai cu seamă tot ce era urât și caraghios la fiecare. Lumea râdea. Apoi el începea să vorbească și să meargă ca oamenii de pe strada sa, pentru a-și bate joc de ei. Oamenii spuneau: „Băiatul ăsta e foarte deștept!”. Dar asta era numai din pricina ciobului pe care-l avea în inimă, care era cauza transformării sale. Și tot din pricina asta o tachina și pe micuța Gerda, care-l iubea din tot sufletul.

Jocurile lui erau acum cu totul altfel decât fuseseră înainte; erau jocuri chibzuite. Odată, iarna, pe când afară ninge, și-a întins poala surtucului său albastru, pe care lăsa să se așeze câțiva fulgi, apoi a luat o lupă și i-a spus fetiței:

– la privește prin sticla asta, Gerda!

Fetița s-a uitat. Fiecare fulg era imens și semăna cu o floare sau cu o stea în zece colțuri. Era foarte frumos.

– Curios, nu-i așa? spuse Kay. Sunt cu mult mai interesanți decât florile adevărate și nu au niciun defect în ei; ar fi ca niște flori perfecte, dacă nu s-ar topi.

După puțin timp, Kay apăru cu mânuși groase pe mâini și având o săniuță în spate și strigă în urechile Gerdei:

– Mi s-a dat voie să merg să mă dau cu săniuța în piață, unde se joacă și ceilalți băieți.

Și iată-l plecat.

În piață, băieții mai îndrăzneți își prindeau adesea săniuța de câte o căruță a vreunui țăran și se lăsau trași așa o bună bucată de drum. Era minunat și amuzant. În acea zi, chiar în timp ce se jucau, trecu pe acolo și o sanie mare, vopsită în alb. În sanie era cineva înfășurat într-o blană albă și cu o căciuliță de asemenea albă. Sania a făcut de două ori turul pieței și Kay, când a văzut că vine iar, și-a prins repede săniuța de ea. În dreptul următoarei străduțe, sania cea mare începu să lunece din ce în ce mai repede.

Persoana care conducea sania întorcea din când în când capul și-i făcea un semn prietenesc lui Kay, de parcă l-ar fi cunoscut. Ori de câte ori băiatul voia să-și desprindă săniuța, cel care stătea în sanie dădea din cap și Kay nu se mai mișca. Ajunseră curând să treacă dincolo de porțile orașului.

Ninsoarea s-a întesit atât de tare, încât băiețașul nu mai vedea nimic înaintea lui în acea cursă nebună. Kay prinse coarda ce-i lega săniuța de sania cea mare, vrând să se desprindă de ea, dar nu reuși. Micuța săniuță era solid fixată și alerga ca vântul în urma celei mari. A început să strige, dar nimeni nu-l auzea. Ninge mereu, zăpada-i biciuia obrazii și sania

